

vidnefaste — Erkendelse af Fordringen. Skønt det aabenbart vil være i begge Parter's Interesse at faa Gælden fastslaaet *skriftlig*, behøver dette dog ikke at være en Betingelse for Forældelsesfristens Afbrydelse. Udvalget foreslaar at komme Folketinget i Møde paa dette Punkt og haaber derved at se Uoverensstemmelsen udjævnet.

Idet der stilles Ændringsforslag overensstemmende hermed (Nr. 5), vil det dog være naturligt at tilføje, at ogsaa Indgaaelse af *Forlig* under Retsforfølgningen selvfølgelig medfører, at Fordringen holdes i Kraft.

Ved Professor, Dr. Jul. Lassens Artikel i Ugeskrift for Retsvæsen for 21. f. M. er Udvalgets Opmærksomhed bleven henledet paa Ønskeligheden af et Par Ændringer og Tilføjelser, som det tør haabes, at hverken Ministeren eller Folketinget vil have noget imod.

Ved Siden af den i § 1 fastsatte korte Forældelsesfrist maa den almindelige 20-aarige Forældelse vedblive at gælde for disse Fordringer, saaledes som det ogsaa oprindeligt var foreslaaet i det i forrige Samling i Folketinget indbragte Lovforslag og i det af Folketinget ved 3die Behandling den 22. April d. A. vedtagne Forslags § 4. Erkendes dette, er det imidlertid ikke rigtigt at sige i § 1, at den almindelige Forældelsesfrist af 20 Aar indskrænkes til 5 Aar for visse Fordringer. Derimod foreslaas det at forandre de 2 første Linier i § 1 saaledes:

„For følgende Fordringer gælder en Forældelsesfrist af 5 Aar.“ (Ændringsforslag Nr. 1)

og i Forbindelse dermed at affatte § 4 saaledes:

„Den almindelige Forældelsesfrist af 20 Aar vedbliver ved Siden af den i § 1 fastsatte.“ (Ændringsforslag Nr. 6).

Herved undgaas ogsaa den ret overflødige gentagne Henvisning til Chr. V.'s Danske Lov.

Ifølge § 1, Nr. 4, fortabes Krav mod Stat og Kommune paa Tilbagebetaling af urettelig betalte Skatter og deslige i Hen-

hold til Lovforslagets Hovedregel; men Lovforslaget indeholder ingen tilsvarende Regel om, at Krav paa Tilbagebetaling af den *til private* urettelig ydede Betaling fortabes, naar den ikke gøres gældende inden de 5 Aars Forløb. Det maa vistnok erkendes, baade at der ikke er Grund til at stille Stat og Kommune gunstigere i denne Henseende end private, og at det er uden Betænkelighed at foreskrive den korte Forældelsesfrist for de Fordringer, som haves paa Tilbagebetaling af, hvad nogen har ydet i urigtig Formening om, at Forpligtelsen dertil paa-hvilede ham.

Udvalget foreslaar derfor, at den nævnte Bestemmelse i § 1, Nr. 4, udgaar (Ændringsforslag Nr. 2), og at der i § 1 tilføjes en *almindelig* Bestemmelse om, at den korte Forældelsesfrist skal gælde for saadanne Fordringer (Nr. 4).

Det er dog en Selvfølge, at det anførte ikke gælder, naar den urigtige Formening om Skyld er fremkaldt ved „Svig“, og hertil er der taget Hensyn ved Affattelsen.

Endelig synes der at være al Grund til at undtage fra den korte Forældelse den Erstatningsfordring, som er bevirket ved en *Forbrydelse*, for hvilken der under en offentlig Straffesag paalægges Straf. Herom stilles Ændringsforslag Nr. 3.

Skønt det er rigtigt — om end ikke udtømmende —, hvad § 5 foreskriver om, at visse Panterettigheder ikke bortfalde ved Forældelse, er det ikke uden Betænkelighed at optage denne Bestemmelse i *dette* Lovforslag, som *kun* angaar visse Fordringer. Det kunde i alt Fald give Anledning til Tvivl, om ikke en modsat Regel gælder for Forældelse af *andre* Fordringer. Da den i § 5 givne Regel imidlertid allerede nu maa siges at være anerkendt baade i Teori og Praksis, turde det være heldigst at lade § 5 udgaa. Dertil synes der at være saa meget større Grund, som Paragraphen ifølge dens Affattelse angaar Forældelse af *alle* Fordringer, medens det netop er Meningen, at denne Lov *alene* skal gælde for en vis Kreds af Fordringer